

2025/1168

10.6.2025

DECYZJA RADY (UE) 2025/1168

z dnia 5 czerwca 2025 r.

w sprawie stanowiska, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 18. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wykonywania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2, art. 82 ust. 2 i art. 84, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia zawarła Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (zwaną dalej „konwencją”) na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1075 ⁽¹⁾ – w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii – oraz na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1076 ⁽²⁾ – w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement, w zakresie, w jakim kwestie te wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Unii; konwencja weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 października 2023 r.
- (2) Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji zadaniem Grupy Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (GREVIO) jest czuwanie nad wdrażaniem konwencji przez Strony konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 11 konwencji GREVIO ma przyjąć sprawozdanie i wnioski dotyczące działań podjętych przez daną Stronę w celu wdrożenia postanowień konwencji.
- (3) Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron (zwany dalej „Komitetem”) może, na podstawie sprawozdania i wniosków GREVIO, przyjąć zalecenia zaadresowane do Strony. Takie zalecenia mają zawierać rozróżnienie między działaniami, jakie należy podjąć jak najszybciej, czemu towarzyszy wymóg złożenia Komitetowi sprawozdania z podjętych działań w okresie trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – nie są równorzędne pod względem pilności. Pod koniec tego okresu trzech lat dana Strona ma złożyć Komitetowi sprawozdanie z podjętych działań w 10 konkretnych obszarach objętych konwencją. Na podstawie tego sprawozdania oraz wszelkich dodatkowych informacji Komitet ma przyjąć wnioski dotyczące wykonania tych zaleceń, przygotowane przez sekretariat Komitetu.
- (4) Zgodnie z art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO należy podzielić na cykle (zwane dalej „cyklami oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości” i dotyczy 20 artykułów konwencji, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. Na swoim 17. posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2024 r. Komitet przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które mają zostać przyjęte przez Komitet w świetle sprawozdań GREVIO przyjętych w ramach pierwszego cyklu oceny tematycznej, zawartych w dokumencie IC-CP(2024)10 rev.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>).

- (5) Oczekuje się, że na 18. posiedzeniu w dniach 5–6 czerwca 2025 r. Komitet przyjmie osiem projektów zaleceń w oparciu o pierwszy cykl oceny tematycznej oraz dwa projekty wniosków, dotyczących wdrażania konwencji przez 10 Stron (zwane dalej, odpowiednio, „projektami zaleceń” i „projektami wniosków” lub łącznie „planowanymi aktami”):
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)2-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)3-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)4-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)5-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)6-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)7-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)8-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)9-prov,
 - wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)10-prov, oraz
 - wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)11-prov.
- (6) Planowane akty dotyczą wdrażania postanowień konwencji dotyczących kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, takich jak kwestie dotyczące ochrony i wsparcia ofiar przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. Projekty wniosków dotyczą wdrażania postanowień konwencji dotyczących azylu i zasady non-refoulement. Kwestie te objęte są unijnym dorobkiem prawnym, w szczególności dyrektywą Rady 2003/86/WE⁽³⁾, dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE⁽⁴⁾, (UE) 2024/1346⁽⁵⁾ i (UE) 2024/1385⁽⁶⁾ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348⁽⁷⁾. Planowane akty będą miały skutki prawne, ponieważ mogą one mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, gdyż mogłyby wpływać na interpretację odpowiednich postanowień konwencji w przyszłości. Należy zatem ustalić stanowisko, które powinno zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement.
-
- ⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/86/oj>).
- ⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).
- ⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).
- ⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1385 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (Dz.U. L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).
- ⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

- (7) Należy zauważyć, że zalecenia dotyczące niektórych artykułów konwencji jedynie częściowo wchodzą w zakres kompetencji Unii. W związku z tym, w przypadku zaleceń dotyczących art. 49 i 50 konwencji, niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie wewnętrznej organizacji i administrowania ich systemami wymiaru sprawiedliwości; w przypadku zaleceń dotyczących art. 11 i 20 konwencji, niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej; w przypadku zaleceń dotyczących art. 14 konwencji, niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie treści nauczania i organizacji systemów edukacji; a w przypadku zaleceń dotyczących art. 31 konwencji, niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w dziedzinie prawa rodzinnego.
- (8) Jeżeli chodzi o Albanie, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: zapewnienie wystarczającego i trwałego finansowania odpowiednich polityk i działań mających na celu zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczanie takich form przemocy, w tym w drodze przejrzystych procedur dotyczących finansowania organizacji działających na rzecz praw kobiet (art. 8 konwencji); wspieranie kampanii lub programów uświadamiających oraz dokonywanie regularnej oceny ich wpływu (art. 12 konwencji); zapewnienie szkolenia dla odpowiednich specjalistów oraz podejmowanie działań następczych w związku z takim szkoleniem (art. 15 konwencji); rozszerzenie zakresu istniejących programów skierowanych do sprawców oraz wprowadzenie programów zaadresowanych do sprawców przestępstw na tle seksualnym (art. 16 konwencji); zapewnienie ofiarom przemocy dostępu do kompleksowych usług opieki zdrowotnej (art. 20 konwencji); zwiększenie finansowania i liczby dostępnych usług dla kobiet będących ofiarami przemocy, zwłaszcza dla kobiet o szczególnych potrzebach (art. 20 konwencji); zapewnienie wystarczających specjalistycznych usług wsparcia dla wszystkich kobiet będących ofiarami przemocy i ich dzieci, niezależnie od ich gotowości do zgłoszenia aktu przemocy, oraz zapewnienie finansowania krajowym infoliniom (art. 22 konwencji); umożliwienie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do badań z zakresu medycyny sądowej, które nie są uzależnione od ich gotowości do zgłoszenia przestępstwa, oraz odpowiednie przechowywanie dowodów kryminalistycznych (art. 25 konwencji); podjęcie działań w celu zniesienia obowiązkowego postępowania pojednawczego we wszystkich sprawach karnych dotyczących przemocy wobec kobiet (art. 48 konwencji); zwiększenie zdolności, wiedzy i reagowania funkcjonariuszy organów ścigania w celu zapewnienia terminowej reakcji uwzględniającej potrzeby ofiary oraz podjęcie działań w celu usprawnienia dokonywania zgłoszeń przez kobiety będące ofiarami przestępstw (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie stosowania – w koordynacji ze wszystkimi odpowiednimi agencjami – procedur oceny ryzyka w sprawach dotyczących wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 51 konwencji); lepsze stosowanie nakazów doraźnych oraz monitorowanie i egzekwowanie takich nakazów (art. 52 konwencji); zapewnienie dostępności nakazów ochrony oraz umożliwienie wszystkim ofiarom wystąpienia o takie nakazy, egzekwowanie i monitorowanie takich nakazów, w tym za pomocą sankcji za naruszenia (art. 53 konwencji); oraz dokonywanie ocen wdrażania środków ochrony i zapewnienie ich zgodności z konwencją (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (9) Jeżeli chodzi o Austrię, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: przyjęcie i dostosowanie definicji „przemocy domowej” (art. 3 konwencji); opracowanie długoterminowego i kompleksowego planu działania/strategicznego dokumentu politycznego dotyczącego wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 7 konwencji); dostosowanie kategorii danych do stosowania przez wymiar sprawiedliwości oraz gromadzenie danych na temat liczby kobiet i dziewcząt, które kontaktują się z służbami socjalnymi (art. 11 konwencji); zintensyfikowanie wysiłków na rzecz wyeliminowania uprzedzeń i stereotypów związanych z płcią w społeczeństwie austriackim poprzez działania zapobiegawcze, w tym kampanie lub programy uświadamiające, informowanie ofiar o dostępności usług wsparcia oraz dokonywanie oceny ich wpływu (art. 12 konwencji); zapewnienie odpowiednim specjalistom odpowiedniego szkolenia (art. 15 konwencji); zapewnienie ofiarom dostępu do usług wsparcia, w tym zakwaterowania, oraz zapewnienie wydawania sprawozdań kryminalistycznych dokumentujących obrażenia (art. 20 konwencji); zapewnienie wystarczającej liczby miejsc w schroniskach w całym kraju (art. 22 konwencji); utworzenie ośrodków świadczących pomoc ofiarom przemocy seksualnej w całym kraju oraz zapewnienie skutecznego wsparcia ofiarom przemocy seksualnej (art. 25 konwencji); usprawnienie wymiany informacji między właściwymi organami w sprawach dotyczących prawa do opieki nad dzieckiem i do widzenia z dzieckiem (art. 31 konwencji); oraz stosowanie nakazów ochrony i unikanie luk czasowych między nakazami doraźnymi a nakazami ochrony (art. 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (10) Jeżeli chodzi o Danię, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: zapewnienie, aby odpowiednie definicje form przemocy wobec kobiet były zgodne z konwencją (art. 3 konwencji); opracowanie długoterminowej strategii krajowej zgodnej z konwencją (art. 7 konwencji); odpowiednie przydzielenie środków finansowych, w tym środków na schroniska dla ofiar przemocy domowej (art. 8 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych

i zagwarantowanie poufności (art. 11 konwencji); priorytetowe traktowanie podejścia uwzględniającego aspekt płci w inicjatywach zapobiegawczych (art. 12 konwencji); zapewnienie odpowiednim specjalistom regularnego kształcenia i doskonalenia zawodowego (art. 15 konwencji); ustanowienie zinstytucjonalizowanych struktur współpracy z myślą o skutecznej współpracy wielu podmiotów (art. 18 konwencji); zapewnienie dostępu do poradnictwa psychologicznego, standardów jakości, dostępności i stabilności finansowej schronisk oraz niezbędnego wsparcia ofiarom przemocy seksualnej (art. 22 i 25 konwencji); szerzenie wiedzy wśród podmiotów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych na temat nowych przepisów prawa karnego (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie, aby ocena ryzyka była przeprowadzana w koordynacji z odpowiednimi podmiotami (art. 51 konwencji); częstsze stosowanie nakazów doraźnych i nakazów ochrony, monitorowanie wyników zgodności oraz nakładanie sankcji w razie naruszeń (art. 52 i 53 konwencji); oraz zapewnienie właściwego wdrażania środków ochronnych wobec ofiar w postępowaniach przygotowawczych i sądowych (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (11) Jeżeli chodzi o Finlandię, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: opracowanie długoterminowej strategii krajowej w celu zapewnienia kompleksowego i skoordynowanego podejścia (art. 7 konwencji); zapewnienie wystarczającego finansowania publicznego i mechanizmów trwałego finansowania organizacjom pozarządowym udzielającym specjalistycznego wsparcia ofiarom (art. 8 konwencji); ustanowienie znormalizowanych kategorii danych i zharmonizowanie systemów gromadzenia danych (art. 11 konwencji); regularne prowadzenie kampanii uświadamiających (art. 12 konwencji); zapewnienie odpowiednim specjalistom systematycznych szkoleń (art. 15 konwencji); ustanowienie programów skierowanych do sprawców przemocy domowej (art. 16 konwencji); ustanowienie zinstytucjonalizowanych, wielopodmiotowych struktur koordynacyjnych między odpowiednimi podmiotami (art. 18 konwencji); ustanowienie usług wsparcia, aby ułatwić ofiarom przezwycięzenie skutków doznanej przemocy i osiągnięcie niezależności (art. 20 konwencji); zwiększenie zarówno liczby schronisk, jak i dostępu do nich (art. 22 konwencji); zapewnienie rozmieszczenia terytorialnego ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów, tak aby zapewnić wsparcie wszystkim ofiarom przemocy seksualnej (art. 25 konwencji); zapewnienie, aby mediacja nie miała negatywnego wpływu na postępowania przygotowawcze ani nie utrudniała ofiarom dostępu do wymiaru sprawiedliwości (art. 48 konwencji); zapewnienie organom ścigania odpowiedniego szkolenia w zakresie reagowania na przypadki przemocy wobec kobiet oraz prowadzenie terminowych i odpowiednich postępowań przygotowawczych w ich sprawie (art. 49 i 50 konwencji); podjęcie działań w celu ustanowienia systematycznie stosowanego mechanizmu znormalizowanej oceny ryzyka (art. 51 konwencji); oraz częstsze stosowanie nakazów doraźnych i nakazów ochrony, a także wzmocnione monitorowanie takich nakazów (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (12) Jeżeli chodzi o Monako, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest: przyjęcie zgodnej z konwencją definicji przemocy domowej (art. 3 konwencji); opracowanie długoterminowej i nadrzędnej strategii w celu wypracowania kompleksowej i skoordynowanej polityki (art. 7 konwencji); kontynuowanie prac nad gromadzeniem danych dotyczących wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy wobec kobiet (art. 11 konwencji); rozszerzenie działań mających zapobiegać przemocy domowej na inne formy przemocy objęte zakresem konwencji (art. 12 konwencji); podejmowanie działań, aby szerzyć wiedzę na temat przemocy wobec kobiet w szkołach (art. 14 konwencji); utworzenie programów skierowanych do sprawców przemocy (art. 16 konwencji); utworzenie krajowej infolinii dla kobiet będących ofiarami przemocy oraz kontynuowanie rozwoju specjalistycznych usług dla ofiar aktów przemocy objętej zakresem konwencji (art. 22 konwencji); utworzenie ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów i przemocy seksualnej (art. 25 konwencji); zapewnienie, aby specjaliści uczestniczący w postępowaniu karnym dysponowali wystarczającą wiedzą fachową i odbyli szkolenie uwzględniające aspekt płci (art. 49 i 50 konwencji); ustandaryzowanie praktyki dotyczącej skoordynowanej oceny ryzyka dla odpowiednich służb w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 51 konwencji); oraz zapewnienie ochrony praw ofiar w trakcie postępowań przygotowawczych i sądowych (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (13) Jeżeli chodzi o Czarnogórę, projekt zaleceń w sprawie wdrożenia zakłada, że konieczne jest: zapewnienie odpowiednich zasobów ludzkich i środków finansowych na potrzeby polityk, działań i prawodawstwa mających na celu zapobieganie przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie, a także zapewnienie organizacjom pozarządowym trwałego finansowania (art. 8 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych przez wszystkie zainteresowane strony oraz zharmonizowanie gromadzenia danych (art. 11 konwencji); zintensyfikowanie wysiłków na rzecz wdrożenia regularnych działań zapobiegawczych, prowadzenie kampanii uświadamiających oraz zwrócenie uwagi na podwyższone ryzyko przemocy, na jakie narażone są ofiary dyskryminacji interseksyjnej (art. 12 konwencji); zapewnienie wszystkim odpowiednim specjalistom kształcenia i doskonalenia zawodowego w zakresie przemocy

wobec kobiet (art. 15 konwencji); utworzenie i rozszerzenie programów przeznaczonych dla sprawców przemocy domowej i sprawców przemocy seksualnej (art. 16 konwencji); zapewnienie, aby świadczeniodawcy opieki zdrowotnej traktowali priorytetowo kobiety będące ofiarami przemocy i przemocy domowej oraz szanowali ich prywatność (art. 20 konwencji); zacieśnianie współpracy wielopodmiotowej (art. 18 konwencji); zwiększenie dostępności specjalistycznych usług wsparcia dla ofiar (art. 22 konwencji); utworzenie w całym kraju ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów (art. 25 konwencji); zapewnienie wymiany informacji na temat przemocy wobec kobiet między właściwymi sądami w postępowaniach cywilnych (art. 31 konwencji); skuteczne i terminowe prowadzenie dochodzeń w sprawie aktów przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz ściganie ich sprawców, w tym poprzez zapewnienie, aby odpowiedni specjaliści posiadali wymaganą wiedzę fachową (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie systematycznego prowadzenia oceny ryzyka w przypadku przemocy domowej we współpracy z właściwymi organami (art. 51 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy wobec kobiet, w tym dzieciom, dostępu do nakazów doraźnych (art. 52 konwencji); zapewnienie skutecznego monitorowania nakazów ochrony i nakładanie sankcji za naruszenia (art. 53 konwencji); oraz skuteczne stosowanie istniejących środków ochronnych i wprowadzenie dodatkowych środków ochronnych zgodnych z konwencją (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (14) W odniesieniu do Hiszpanii projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: wdrożenie istniejących polityk w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zaangażowanie organizacji pozarządowych w kształtowanie polityki oraz w ocenę polityk i działań (art. 7 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych i zharmonizowanie gromadzenia danych (art. 11 konwencji); nauczanie dzieci o kluczowym znaczeniu wyrażenia zgody w relacjach seksualnych (art. 14 konwencji); zintensyfikowanie szkolenia dla wszystkich odpowiednich specjalistów (art. 15 konwencji); dążenie do większej zgodności programów skierowanych do sprawców z konwencją (art. 16 konwencji); ustanowienie wielopodmiotowych mechanizmów współpracy ze wszystkimi właściwymi podmiotami w zakresie wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji oraz, w stosownych przypadkach, utworzenie punktów kompleksowej obsługi (art. 18 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy seksualnej dostępu do usług wsparcia (art. 25 konwencji); zintensyfikowanie wymiany informacji między sądami cywilnymi a sądami karnymi oraz wzmocnienie działań mających na celu zapewnienie nadzorowanym lokalom do celów widzenia wystarczających zasobów (art. 31 konwencji); wyeliminowanie czynników, które uniemożliwiają ofiarom zgłaszanie aktów przemocy i prowadzą do wtórnej wiktymizacji (art. 49 i 50 konwencji) zapewnienie właściwym organom dostępu do nakazów doraźnych zgodnie z konwencją (art. 52 konwencji); oraz podjęcie działań w celu właściwego zaradzenia naruszeniom nakazów ochrony (art. 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (15) Jeżeli chodzi o Szwecję, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: uwzględnianie w politykach dotyczących przemocy wobec kobiet potrzeb ofiar narażonych na dyskryminację intersekcyjną, ocena strategii w celu oceny ich wpływu oraz stosowanie w politykach podejścia uwzględniającego aspekt płci w odniesieniu do przemocy wobec kobiet (art. 3 i 7 konwencji); zapewnienie zrównoważonych poziomów finansowania organizacji, które działają na rzecz praw kobiet i zarządzają specjalistycznymi usługami wsparcia (art. 8 konwencji); zharmonizowanie gromadzenia danych i zapewnienie dezagregacji danych (art. 11 konwencji); rozszerzenie zakresu działań w zakresie zapobiegania wszelkim formom przemocy wobec kobiet (art. 12 konwencji); wprowadzenie systematycznego szkolenia dla odpowiednich specjalistów w zakresie wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji oraz dokonywanie ocen takiego szkolenia (art. 15 konwencji); opracowanie norm minimalnych dotyczących programów skierowanych do sprawców zgodnie z konwencją oraz zapewnienie oceny (art. 16 konwencji); przyjęcie mechanizmów koordynacji i współpracy między właściwymi agencjami oraz, w miarę możliwości, w tych samych pomieszczeniach (art. 18 konwencji); zapewnienie, aby służby socjalne zapewniały wszystkim ofiarom wystarczające wsparcie i pomoc, w tym wsparcie w kwestiach praktycznych (art. 20 konwencji); zwiększenie liczby schronisk i dostępu do nich dla wszystkich ofiar i ich dzieci (art. 22 konwencji); zapewnienie wystarczającej liczby ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów lub przemocy seksualnej w całym kraju (art. 25 konwencji); zapewnienie bezpiecznych pomieszczeń, w których mogą odbywać się nadzorowane widzenia z udziałem przeszkolonych specjalistów (art. 31 konwencji); wzmocnienie zdolności policji do reagowania na wszelkie formy przemocy wobec kobiet, w tym jej przejawy cyfrowe, oraz do prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, a także podejmowanie działań zachęcających kobiety zagrożone dyskryminacją intersekcyjną do zgłaszania aktów przemocy (art. 49 i 50 konwencji); prowadzenie ocen w sposób systematyczny i skoordynowany w przypadku ofiar i ich dzieci (art. 51 konwencji); oraz podjęcie działań w celu zapewnienia, aby nakazy doraźne, zakazy zbliżania się i nakazy ochrony („zakazy kontaktu w przypadku wspólnego miejsca zamieszkania”) były

wydawane ze skutkiem natychmiastowym, w tym w odniesieniu do dzieci, były skutecznie monitorowane i aby towarzyszyły im odpowiednie sankcje (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (16) Jeżeli chodzi o San Marino, projekt wniosków zakłada, że konieczne jest: wspieranie organizacji społeczeństwa obywatelskiego przez zapewnienie trwałego finansowania w celu ustanowienia mechanizmów współpracy oraz koordynowanie działań między krajową instytucją koordynującą i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego (art. 9 i 10 konwencji); usprawnienie gromadzenia zdezagregowanych danych na podstawie wspólnego systemu gromadzenia danych w celu regularnego przeprowadzania badań wiktymizacyjnych i wspieranie działań badawczych (art. 11 konwencji); oraz spełnianie wymogów art. 59 konwencji dotyczących pobytu ofiar przemocy wobec kobiet (art. 59 konwencji). Ponieważ ten projekt wniosków jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement, i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (17) Jeżeli chodzi o Słowenię, projekt wniosków zakłada, że konieczne jest: przyznanie podmiotom w pełni zinstytucjonalizowanym roli organu koordynującego oraz zapewnienie niezbędnych zasobów ludzkich i środków finansowych (art. 10 konwencji); kompleksowe gromadzenie danych dotyczących wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 11 konwencji); wzmocnienie wymiany informacji między sądami cywilnymi i karnymi (art. 31 konwencji); zapewnienie szybkiej i odpowiedniej reakcji organów ścigania na przemoc wobec kobiet (art. 49 i 50); oraz przestrzeganie konwencji w sprawach dotyczących ścigania z urzędu gwałtu małżeńskiego (art. 55 konwencji). Ponieważ ten projekt wniosków jest zgodny z polityką i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (18) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (19) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron ustanowionego na podstawie art. 67 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 18. posiedzeniu, polega na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia następujących aktów:

- 1) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)2-prov;
- 2) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)3-prov;
- 3) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)4-prov;
- 4) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)5-prov;

- 5) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)6-prov;
- 6) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)7-prov;
- 7) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)8-prov;
- 8) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)9-prov;
- 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)10-prov; oraz
- 10) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)11-prov.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 5 czerwca 2025 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
D. KLIMCZAK